

Geschillenkamer

Beslissing ten gronde 02/2026 van 7 januari 2026

Dossiernummer: DOS-2020-02350

Betreft: klacht wegens onrechtmatige verwerking van persoonsgegevens

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG* (algemene verordening gegevensbescherming), hierna "AVG";

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit*, hierna "WOG"¹;

Gelet op het Reglement van interne orde, zoals goedgekeurd door de Kamer van volksvertegenwoordigers op 20 december 2018 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 15 januari 2019;

Gelet op de stukken van het dossier;

Heeft de volgende beslissing genomen inzake:

De klager: X, hierna "de klager";

De verweerder: het bedrijf Y, vertegenwoordigd door zijn raadslieden mr. Fanny COTON, advocaat, mr. Victoria RUELLE, advocaat, en mr. Jean-François HENROTTE, advocaat, hierna "de verweerder".

¹ Het nieuwe Reglement van interne orde van de GBA, als gevolg van de wijzigingen door de wet van 25 december 2023 tot wijziging van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (WOG), is op 1 juni 2024 in werking getreden. Overeenkomstig artikel 56 van de wet van 25 december 2023 is het enkel van toepassing op klachten, bemiddelingsdossiers, verzoeken, inspecties en procedures voor de Geschillenkamer die vanaf die datum zijn gestart: <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/reglement-van-interne-orde-van-de-gegevensbeschermingsautoriteit.pdf>. Dossiers die vóór 1 juni 2024 zijn gestart, zoals in het onderhavige geval, zijn onderworpen aan de bepalingen van de [WOG, ongewijzigd](#) door de wet van 25 december 2023, en aan de bepalingen van het [Reglement van interne orde zoals dat vóór die datum bestond](#).

I. Feiten en procedure

1. Op **7 mei 2020** dient de klager een **klacht** in **bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA)** tegen de verweerder.
2. In zijn klacht klaagt de klager over de onrechtmatige verwerking van zijn persoonsgegevens door de verweerder bij het opstellen van offertes in het kader van bouwwerkzaamheden (...) in (...). Hij beklagt zich over de voortzetting van deze onrechtmatige verwerking omdat deze offertes door de raadslieden van de verweerder zijn gebruikt in het kader van een rechtszaak die zijn zoon tegen de verweerder heeft aangespannen, enerzijds, en omdat deze offertes in de klantendatabase van de verweerder zijn bewaard, anderzijds. De klager verzoekt ook om wissing van zijn persoonsgegevens. Ten slotte geeft de klager aan dat hij twijfelt aan de deskundigheid van de functionaris voor gegevensbescherming (hierna "DPO") van de verweerder. In zijn klacht stelt de klager een inbreuk vast op de artikelen 5, 6 en 17 van de AVG.
3. De Geschillenkamer vat de belangrijkste feiten die aan deze klacht ten grondslag liggen als volgt samen:
 - In het kader van de bouw van vier woningen op een terrein in (..) moet de zoon van de klager voor bepaalde werkzaamheden onderhandelen met het bedrijf Z (...).
 - Deze stappen worden **in 2016** door de zoon van de klager ondernomen. De klager is op dat moment eigenaar van de gronden.
 - **In 2017** stelt Z de zoon van de klager voor om een synergieprocedure op te zetten met als doel in zijn plaats de nodige offertes voor de werkzaamheden op te vragen en te centraliseren bij de verschillende dienstverleners, waaronder de verweerder. In deze context ontvangt Z de offertes van de verweerder en geeft hij deze door aan de zoon van de klager (die inmiddels eigenaar is geworden van het betreffende terrein).
 - **De klager wijst erop dat deze offertes van de verweerder** opmerkelijk genoeg **op zijn naam zijn opgesteld** en niet op naam van zijn zoon, terwijl hij geen klant van de verweerder was en deze volgens hem dus niet geacht wordt in het bezit te zijn van hem betreffende persoonsgegevens. De verweerder geeft aan dat hij wel degelijk over de identificatiegegevens van de klager beschikte.
 - In een tweede fase geeft de klager aan dat de verweerder op deze offertes terugkomt en in november 2017 beslist zijn verbintenis te herroepen op grond van een beoordelingsfout met betrekking tot de precieze aard van de uit te voeren werkzaamheden.
 - De klager meldt dat er een lange discussie volgt tussen zijn zoon en de verweerder, die uitmondt in een gerechtelijke procedure die zijn zoon medio mei 2018 tegen de

verweerder aanspant, met als argument dat deze laatste een contract op basis van een vast bedrag niet eenzijdig kan opzeggen zonder met name artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek te schenden. De gevraagde werkzaamheden moesten dus tegen de oorspronkelijke prijs worden gefactureerd en niet tegen de verhoogde prijs. In het kader van deze rechtszaak worden de offertes die de persoonsgegevens van de klager bevatten aan de raadslieden van de verweerder meegedeeld en door de verweerder verstrekt.

- In een vonnis van (...) **2019** wijst de bevoegde rechtbank van eerste aanleg de vordering van de zoon van de klager tot toekenning van schadevergoeding en interesten af, evenals zijn verzoek tot weigering van betaling van de extra kosten van de werkzaamheden. De Geschillenkamer merkt op dat uit dit vonnis blijkt dat de offertes die op naam van de klager zijn opgesteld, door hem zijn ondertekend ten tijde van de feiten (pagina 3 van het vonnis).
 - De rechtbank wijst bovendien op een procedureel probleem, aangezien de offertes de naam van de klager vermelden en niet die van de eiser voor de rechtbank (namelijk de zoon van de klager), waardoor men zich kan afvragen of deze laatste wel belang heeft bij de procedure. Deze overweging ligt echter geenszins ten grondslag aan zijn beslissing om het verzoek van de zoon van de klager af te wijzen. Zoals geformuleerd in punt 10 van het vonnis, is deze overbodig, aangezien de rechtbank aangeeft dat *‘het verzoek niet gegrond is en er geen reden is om de discussie over deze kwestie, die de partijen niet aan de orde hebben gesteld, te heropenen’* (pagina 8 van het vonnis).
 - De klager is van mening dat de ontvankelijkheid van de rechtszaak van zijn zoon in het geding is vanwege de onrechtmatige verwerking van zijn persoonsgegevens in maart 2017, een verwerking die voortduurt tot het moment van indiening van zijn klacht op 7 mei 2020. De klager voegt eraan toe dat de raadsman van de verweerder bovendien zijn persoonsgegevens blijft verwerken in de conclusies van het beroep voor het bevoegde hof van beroep. Tijdens de procedure voor de GBA verwerpt het genoemde hof van beroep het standpunt van de zoon van de klager in een arrest van 31 maart 2021.
4. Op **9 oktober 2020** wordt de klacht door de Eerstelijnsdienst (hierna “ELD”) van de GBA **ontvankelijk verklaard** op grond van de artikelen 58 en 60 van de WOG. Zij wordt overeenkomstig artikel 62, § 1, van de WOG overgemaakt aan de Geschillenkamer.
 5. Op **8 januari 2021** beslist de Geschillenkamer op grond van artikel 95, § 1, 1°, en artikel 98 van de WOG dat het dossier **gereed is voor behandeling ten gronde**. Op dezelfde datum worden de partijen per aangetekende post in kennis gesteld van de bepalingen zoals opgenomen in artikel 95, § 2, en artikel 98 van de WOG. Tevens worden zij op grond van artikel 99 van de WOG in kennis gesteld van de termijnen om hun conclusies in te dienen.

6. Op **22 februari 2021** ontvangt de Geschillenkamer de **conclusie van antwoord van de verweerder** binnen de gestelde termijn. De verweerder dient aanvullende en syntheseconclusies in. Zijn argumentatie wordt hieronder samengevat (punt 9).
7. Op **1 maart 2024** ontvangt de Geschillenkamer de **conclusie van repliek van de klager**. De Geschillenkamer stelt meteen duidelijk dat zij geen gevolg geeft aan het verzoek van de verweerder om deze conclusie te weren. Deze laatste wijst er namelijk op dat de klager in zijn conclusie aangeeft dat hij “vertegenwoordigd wordt door zijn zoon, jurist”. Op grond van de artikelen 728.1 en 440 van het Gerechtelijk Wetboek voert de verweerder aan dat de zoon van de klager zich wettelijk niet kan beroepen op enige bevoegdheid om zijn vader te vertegenwoordigen, aangezien het monopolie op vertegenwoordiging bij advocaten berust (een hoedanigheid die X niet heeft en waarvoor de WOG geen uitzondering voorziet). Er is bovendien sprake van een duidelijk belangenconflict bij de zoon van de klager. Daarom moet de conclusie van de klager volgens de verweerder worden verworpen. De Geschillenkamer merkt op dat het inderdaad de klager (X) is die de klacht heeft ingediend, zoals blijkt uit het ingediende klachtenformulier. Het is ook de klager (X) die zich identificeert als klager in de conclusie die op 1 maart 2021 is ingediend, zij het met de vermelding dat hij “*vertegenwoordigd wordt door zijn zoon*”, en het is eveneens de klager (X) die de onrechtmatige verwerking van zijn persoonsgegevens aan de kaak stelt. Er bestaat geen twijfel over dat X de klager is. Het feit dat hij heeft vermeld dat hij door zijn zoon wordt vertegenwoordigd, doet geen afbreuk aan de conclusie tot niet-ontvankelijkheid. De Geschillenkamer wijst er in dit verband op dat, behoudens de in de WOG voorziene uitzonderingen, het Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing is op de voor haar gevoerde procedure.
8. De door de klager aangevoerde argumenten kunnen als volgt worden samengevat:
 - De verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan een **inbreuk op artikel 6 van de AVG**: hij heeft op onrechtmatige wijze persoonsgegevens van de klager verwerkt. De klager geeft aan dat hij nooit persoonlijke gegevens over zichzelf aan de verweerder heeft verstrekt en is van mening dat de gegevens die Z aan de verweerder heeft doorgegeven om de offerte op te stellen bovendien onjuist waren en dat het de verantwoordelijkheid van de verweerder was om na te gaan wie de eigenaar was van de gronden waarop de geplande werkzaamheden zouden plaatsvinden (namelijk zijn zoon en niet hijzelf). Hij verzoekt de GBA dan ook om vast te stellen dat de verwerking van zijn gegevens door de verweerder vanaf maart 2017 bij het opstellen van de betwiste offertes, onrechtmatig was. Wat betreft de verdere verwerkingen die met name door de raadsleden van de verweerder zijn uitgevoerd en die na 25 mei 2018 hebben plaatsgevonden, is de klager van mening dat deze bijgevolg ook onrechtmatig zijn.

- De klager **wenst het wissen van zijn persoonsgegevens** door de verweerder, alsmede het wissen van zijn persoonsgegevens in de bestanden van de raadslieden van de verweerder op grond van artikel 17 van de AVG.
 - De klager **plaatst vraagtekens bij de bekwaamheid van de functionaris voor gegevensbescherming (DPO) van de verweerder**. De klager betwijfelt met name of de DPO beschikt over de gespecialiseerde kennis van het recht en de praktijken op het gebied van gegevensbescherming die krachtens artikel 37.5 van de AVG vereist is, aangezien deze op enkele vragen die hij hem stelde, antwoordde dat hij ze niet kon beantwoorden omdat hij geen jurist was.
 - De klager **verzoekt de verweerder een administratieve geldboete op te leggen**.
 - De klager verzoekt **de te nemen beslissing van de Geschillenkamer** op de website van de GBA **te publiceren**.
- 9.** Op **1 maart 2021** ontvangt de Geschillenkamer de **conclusie van antwoord van de verweerder**, waarvan hieronder de belangrijkste elementen worden vermeld.
- 10.** In hoofdzaak voert de verweerder aan dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden en concludeert hij dat hij bijgevolg niet kan worden gesanctioneerd voor de vermeende inbreuk op een van de artikelen die worden genoemd in de beslissing van de Geschillenkamer van 8 januari 2021 (punt 5), omdat hij zich niet naar behoren heeft kunnen verdedigen. Hij voegt hieraan toe dat, in elk geval en onverminderd de inbreuk op zijn rechten van verdediging, elke verwijzing naar de Geschillenkamer strikt beperkt moet blijven tot de inhoud van het klachtenformulier, hetgeen elke geldige verwijzing naar de Geschillenkamer uitsluit uit hoofde van de artikelen 38 en 39 van de AVG, zoals vermeld in de bovengenoemde beslissing van 8 januari.
- 11.** Subsidiar concludeert de verweerder het volgende:
- **Wat betreft de vermeende inbreuk op artikel 6 van de AVG**, maakt de verweerder een onderscheid tussen de verwerking van persoonsgegevens van vóór 25 mei 2018 – waarvoor hij, subsidiar dus, concludeert dat de Geschillenkamer niet bevoegd is – en die van na 25 mei 2018 – waarvoor hij, eveneens subsidiar, van mening is dat hij over een rechtmatigheidsgrond beschikt. Wat betreft de gegevens die zijn verwerkt bij het opstellen van de offerte die in 2017 aan de klager is gericht, stelt de verweerder dan ook dat de Geschillenkamer geen bevoegdheid heeft *ratione temporis*. Wat betreft het gebruik van deze offertes in het kader van de genoemde rechtszaak die door de zoon van de klager is aangespannen, en de verstrekking ervan aan de raadslieden van de verweerder in dit verband, stelt de verweerder dat hij zich kan beroepen op artikel 6.1.f) van de AVG. Ten slotte beroept de verweerder zich op artikel 6.1.b) van de AVG met betrekking tot de bewaring van offertes, facturen en creditnota's die voor

boekhoudkundige doeleinden zijn opgesteld en die identificatiegegevens van de klager bevatten.

- **Wat betreft het verzoek tot gegevenswissing van de klager**, is de verweerder van mening dat hij zich kan beroepen op artikel 17.3. e) van de AVG (verdediging in rechte) en op artikel 17.3.b) van de AVG (wettelijke boekhoudkundige verplichtingen met betrekking tot offertes, oorspronkelijke facturen en creditnota's die tot op heden zijn uitgegeven, en de wettelijke bewaartermijn zoals bepaald in het Wetboek van Economisch Recht). De verweerder voert aan dat hij het recht heeft deze uitzonderingen aan te voeren (terwijl de klager van mening is dat hij dit niet zou mogen doen aangezien de oorspronkelijke verwerking onrechtmatig was): de uitzonderingen van artikel 17.3 van de AVG zijn gebaseerd op de noodzaak om de verwerking van deze gegevens voort te zetten, een **noodzaak die moet worden beoordeeld op het moment van het verzoek tot gegevenswissing (punt 81 van de conclusie van de verweerder)**.
 - De verweerder concludeert dat hem **geen schending van de artikelen 37 tot en met 39 van de AVG** kan worden verweten, aangezien geen enkel element in het dossier de grief van het ontbreken van gespecialiseerde kennis op het gebied van gegevensbeschermingsrecht bij zijn DPO onderbouwt.
 - Wat de eventuele sanctie betreft, concludeert de verweerder, eveneens subsidiair, dat aangezien hem geen enkele schending kan worden verweten, er geen sanctie tegen hem mag worden opgelegd. Meer subsidiair is de verweerder van mening dat, gezien de geringe ernst van de inbreuk en de niet-opzettelijke aard ervan, hoogstens een opschorting van de uitspraak of een berisping zou kunnen worden opgelegd, met uitsluiting van elke administratieve geldboete (...).
 - De verweerder verzoekt de te nemen beslissing van de Geschillenkamer **niet te publiceren**, aangezien deze publicatie niet noodzakelijk is en geen gerechtvaardigd doel dient. Subsidiair zou de gepubliceerde beslissing moeten worden ontdaan van elke verwijzing naar de activiteiten van de verweerder.
12. Op **9 oktober 2025** worden de partijen ervan in kennis gesteld dat de **hoorzitting zal plaatsvinden op 5 december 2025**.
 13. Op **5 december 2025** worden de partijen **gehoord** door de Geschillenkamer. Tijdens deze hoorzitting, waarbij de klager niet aanwezig is, komt de verweerder terug op zijn argument dat de conclusie van de klager moet worden geweerd. Gegeven de ontwikkeling van de rechtspraak van zowel het Hof van Cassatie als het Marktenhof en de Geschillenkamer met betrekking tot het begrip “rechtsmisbruik”, betoogt de verweerder dat de klacht niet-ontvankelijk is omdat deze een rechtsmisbruik door de klager inhoudt.
 14. Op **11 december 2025** wordt het proces-verbaal van de hoorzitting aan de partijen bezorgd.

15. Op **18 december 2025** ontvangt de Geschillenkamer één opmerking van de verweerder over het proces-verbaal van de hoorzitting, waarmee de Geschillenkamer rekening zal houden bij haar beraadslaging.
16. Op **18 december 2025** ontvangt de Geschillenkamer de **reactie van de klager** op het herziene argument van rechtsmisbruik dat de verweerder tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht (punten 12 tot en met 14 van het proces-verbaal van de hoorzitting). Samengevat ontkent de klager dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan rechtsmisbruik.
17. Op **30 december 2025** ontvangt de Geschillenkamer de **reactie van de verweerder** op de hierboven genoemde reactie van de klager. De verweerder wijst op artikel 53 van het RIO van de GBA, waarin staat: *“De partijen worden in aanwezigheid van de andere opgeroepen partij(en) gehoord. De te horen personen verschijnen ofwel zelf, ofwel in de persoon van hun wettelijke of statutaire vertegenwoordigers. Zij kunnen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een advocaat.”* De verweerder stelt dat deze bepaling volgens hem het voor een ouder onmogelijk maakt om de klager te vertegenwoordigen in de procedure voor de Geschillenkamer, en zeker niet tijdens de hoorzitting. Voor het overige verwijst de verweerder naar zijn schriftelijke conclusie en zijn mondelinge pleidooi van 5 december 2025.
18. De Geschillenkamer is van oordeel dat dit element geen afbreuk doet aan haar beslissing om de conclusie van de klager niet te weren om de in punt 7 hierboven uiteengezette redenen, aangezien artikel 53 van het RIO specifiek betrekking heeft op de vertegenwoordiging tijdens de hoorzitting, waarbij noch de klager, noch zijn zoon aanwezig waren.

II. Motivering

19. Volgens de bewoordingen van artikel **100, § 1, van de WOG** heeft de Geschillenkamer de bevoegdheid om:
 - 1° een klacht te seponeren;
 - 2° de buitenvervolginstelling te bevelen;
 - 3° de opschorting van de uitspraak te bevelen;
 - 4° een schikking voor te stellen;
 - 5° waarschuwingen en berispingen te formuleren;
 - 6° te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen;
 - 7° te bevelen dat de betrokkene in kennis wordt gesteld van het veiligheidsprobleem;
 - 8° te bevelen dat de verwerking tijdelijk of definitief wordt bevroren, beperkt of verboden;

9° te bevelen dat de verwerking in overeenstemming wordt gebracht;

10° de rechtzetting, de beperking of de verwijdering van gegevens en de kennisgeving ervan aan de ontvangers van de gegevens te bevelen;

11° de intrekking van de erkenning van certificatie-instellingen te bevelen;

12° dwangsommen op te leggen;

13° administratieve geldboeten op te leggen;

14° de opschorting van grensoverschrijdende gegevensstromen naar een andere Staat of een internationale instelling te bevelen;

15° het dossier over te dragen aan het parket van de procureur des Konings te Brussel, dat haar in kennis stelt van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven;

16° geval per geval te beslissen om haar beslissingen bekend te maken op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

20. In het onderhavige geval beslist de Geschillenkamer de **klacht te seponeren, op grond van artikel 100, § 1, 1°, van de WOG.**
21. Zoals uiteengezet in haar sepotbeleid, kan de Geschillenkamer een klacht om redenen van opportuniteit seponeren wanneer de maatschappelijke of persoonlijke impact ervan niet groot is, hetgeen hier het geval is.
22. De Geschillenkamer merkt in dit verband op dat de door de klager ingediende klacht geen betrekking heeft op een van de situaties die in haar sepotbeleid worden beschreven als situaties die a priori een grote maatschappelijke of persoonlijke impact hebben (punt 3.2.1)². Niettemin heeft zij destijds (2021) de partijen verzocht om overeenstemming te bereiken over de inhoud van de klacht, zonder de Inspectiedienst (ID) in te schakelen - zoals de wet haar toestaat - en zonder, dat is waar, de grieven waarop zij de partijen verzocht overeenstemming te bereiken, even nauwkeurig uiteen te zetten als zij dat thans doet - gelet op de ontwikkeling van haar praktijk en de rechtspraak van het Marktenhof met betrekking tot met name de eerbiediging van de rechten van de verdediging. De keuze om de partijen uit te nodigen zich te verdedigen met betrekking tot de inhoud van de klacht in haar huidige vorm, houdt geenszins in dat de Geschillenkamer zou hebben afgezien de klacht in voorkomend geval om redenen van opportuniteit te seponeren; deze mogelijkheid is immers voorzien in artikel 100, § 1, 1°, van de WOG en in artikel 95. De conclusies van de partijen hebben de Geschillenkamer in staat gesteld een beter inzicht te krijgen in het voorwerp van de klacht en de omstandigheden waarin deze is ingediend.

² <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/sepotbeleid-van-de-geschillenkamer.pdf>.

23. De Geschillenkamer is van oordeel dat uit de elementen van de klacht blijkt dat deze geen grote maatschappelijke impact heeft en ook geen grote persoonlijke impact voor de klager.
24. Na bestudering van de door de partijen aangevoerde argumenten stelt de Geschillenkamer het volgende vast:
- In het klachtenformulier wordt vermeld dat de klager X is en dat hij bezwaar maakt tegen de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens. Een eerste verwerking, bestaande uit het verwerken van de identiteit van de klager om in 2016-2017 offertes op zijn naam op te stellen, valt in ieder geval niet onder de bevoegdheid van de Geschillenkamer. De Geschillenkamer is immers niet bevoegd voor verwerkingen van gegevens die hebben plaatsgevonden vóór 25 mei 2018, de datum waarop de AVG van toepassing is geworden en die samenvalt met de datum waarop de bevoegdheid van de GBA als administratief geschillenorgaan rechtmatig aan haar is toegekend.
 - Wat betreft de **verwerking die erin bestaat dat de verweerder persoonsgegevens van de klager in zijn databank “voormalige klanten” bewaart**, is de Geschillenkamer van oordeel dat deze bewaring – die volgens de verweerder plaatsvindt voor boekhoudkundige doeleinden – noch een aanzienlijke maatschappelijke impact, noch een grote persoonlijke impact voor de klager heeft. Het gaat hier om een identificatie in een databank als voormalige klant aan de hand van de bewaarde offertes die op zijn naam zijn opgesteld en waarvoor de verweerder overigens later creditnota's heeft uitgereikt, gezien de eigendomsoverdracht van de gronden waarvoor deze offertes waren aangevraagd. Het bewaren van deze identificatiegegevens via het bewaren van de documenten die door de verweerder zijn afgegeven, heeft voor de klager geen andere impact dan dat deze documenten worden bewaard en dat de documenten die de verweerder later heeft afgegeven (creditnota's) traceerbaar blijven, uitsluitend voor boekhoudkundige doeleinden. De Geschillenkamer voegt eraan toe dat, gezien dit afgebakende doel, de verweerder bovendien een beroep heeft gedaan op artikel 17.3.b), op grond waarvan een verzoek tot gegevenswissing kan worden afgewezen wanneer de verwerking (in dit geval bewaring) *‘nodig is voor het nakomen van een in een het Unierecht of het lidstatelijke recht neergelegde wettelijke verwerkingsverplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust, of voor het vervullen van een taak van algemeen belang of het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is verleend’*. Dit bevestigt het beperkte doel waarvoor de gegevens van de klager worden bewaard en het gebrek aan grote persoonlijke impact van deze situatie op hem. De Geschillenkamer is evenmin van mening dat de klacht over deze grief een grote maatschappelijke impact heeft, aangezien het gaat om het bewaren van offertes die op naam van één enkele betrokkene zijn opgesteld, in een specifieke context en voor boekhoudkundige doeleinden, zoals vereist is voor de werking van elke entiteit.

- **Wat betreft de verwerking van de gegevens van de klager in het kader van de gerechtelijke procedure** die door zijn zoon is aangespannen, merkt de Geschillenkamer op dat deze procedure, zoals de klager met name aangeeft, specifiek betrekking heeft op de offertes die op zijn naam zijn opgesteld. Men kan zich moeilijk voorstellen dat de persoonsgegevens van de klager door de verweerder of zijn raadslieden in het kader van zijn verdediging in rechte niet worden verwerkt zonder daarbij de regels van een eerlijk proces te schenden. De Geschillenkamer merkt in dit verband op dat de verwerking van gegevens voor de verdediging in rechte kan vallen onder de rechtmatigheidsgrond van artikel 6.1.f) van de AVG, voor zover deze verwerking noodzakelijk is en de belangen of de grondrechten en fundamentele vrijheden van de betrokkene die bescherming van persoonsgegevens vereisen, niet zwaarder wegen. Gezien het voorwerp van de gerechtelijke procedure, is de Geschillenkamer van oordeel dat de verwerking van de gegevens van de klager noodzakelijk is en dat de verweerder deze niet kon worden onthouden ter bescherming van de belangen en vrijheden van de klager zonder dat de grondslagen van het recht op verdediging en op een eerlijk proces in het geding zouden komen, aangezien deze stukken die zijn persoonsgegevens bevatten bovendien worden verwerkt in een specifiek gereguleerde context en door personen die aan het beroepsgeheim zijn gebonden. Ten slotte merkt de Geschillenkamer op dat de verweerder zich beroept op artikel 17.3.e) van de AVG, op grond waarvan geen gevolg hoeft te worden gegeven aan de uitoefening van het recht op gegevenswissing, juist vanwege deze verdediging in rechte. Hiermee wordt bevestigd dat de gegevens van de klager voor een beperkt doel worden bewaard en dat deze situatie geen grote persoonlijke impact heeft op de klager, noch een bredere maatschappelijke impact heeft.

De Geschillenkamer voegt hieraan toe dat de klacht die op 7 mei 2020 bij de GBA is ingediend, komt nadat de bevoegde rechtbank van eerste aanleg (...) in een vonnis (...) uit 2019 vraagtekens had geplaatst bij het procesbelang van de zoon van de klager, terwijl het geschil dat deze voor die rechtbank aan de orde stelde, betrekking had op offertes die aan zijn vader waren gericht (de klager) (zie hierboven de feitelijke toelichting). Sinds de indiening van de klacht bij de GBA heeft het bevoegde hof van beroep (...), net als de rechtbank (...), de vordering van de zoon van de klager afgewezen en de zaak gesloten. De Geschillenkamer is van mening dat deze elementen op zijn minst aantonen dat de verwerking van de persoonsgegevens van de klager – die waren opgenomen in de door hem ondertekende offertes – in werkelijkheid plaatsvond in het kader van de gerechtelijke procedure met betrekking tot de zoon van de klager, een procedure die thans is afgesloten om redenen die geen verband houden met de bescherming van de persoonsgegevens van de klager.

- Wat ten slotte de twijfel betreft die de klager heeft geuit over het feit dat de **DPO** ten tijde van de feiten **onvoldoende kennis had van het gegevensbeschermingsrecht**, is de

Geschillenkamer van mening dat deze grief ook geen grote maatschappelijke impact heeft en evenmin een grote persoonlijke impact voor de klager. De klacht is, zelfs aangevuld met de argumenten die tijdens de procedure zijn aangevoerd, overigens in elk geval onvoldoende onderbouwd wat dit aspect betreft.

De Geschillenkamer wijst er meteen op dat artikel 37.5 van de AVG bepaalt dat de DPO wordt aangewezen op grond van zijn professionele kwaliteiten en, in het bijzonder, zijn deskundigheid op het gebied van de wetgeving en de praktijk inzake gegevensbescherming en zijn vermogen de in artikel 39 bedoelde taken te vervullen. Uit deze eis, zoals hierboven geformuleerd, volgt dus niet dat de DPO noodzakelijkerwijs een jurist moet zijn.

Wat de persoonlijke impact voor de klager betreft, blijkt uit de stukken in het dossier dat de DPO van de verweerder altijd adequaat heeft gereageerd op de vragen op het gebied van gegevensbescherming die de klager hem heeft gesteld. De e-mailwisseling die tussen maart en april 2020 heeft plaatsgevonden en waarop de kritiek van de klager is gebaseerd, betreft in feite een vraag over het vermogensrecht die aan de DPO is gesteld; deze vraag valt niet rechtstreeks onder zijn bevoegdheid en vereist van de DPO geen gespecialiseerde kennis in de zin van artikel 37.5 van de AVG. De DPO van de verweerder heeft in dit verband de kwestie op passende wijze voorgelegd aan het juridische team van de verweerder, dat hij kan raadplegen bij vragen over gegevensbescherming die zich op verschillende rechtsgebieden kunnen voordoen. De klager levert dus enerzijds onvoldoende bewijs om zijn klacht op dit punt te onderbouwen, en anderzijds kan de Geschillenkamer alleen maar vaststellen dat, zelfs indien deze schending bewezen zou zijn – wat niet het geval is –, deze geen enkele, laat staan grote, impact heeft gehad op de klager. Wat betreft de vraag of er al dan niet sprake is van een grote maatschappelijke impact, is de Geschillenkamer uiteraard van mening dat het van essentieel belang is dat (...) de DPO (...) voldoet aan de door de AVG gestelde vereisten inzake competentie. Op basis van de ingediende klacht en de daarbij aangevoerde argumenten kan de Geschillenkamer niet concluderen dat de DPO van de verweerder hierover niet zou beschikken om de redenen die zij hierboven heeft uiteengezet met betrekking tot de kwaliteit van de door hem gegeven antwoorden. Bovendien heeft de Geschillenkamer vernomen dat de DPO van de verweerder zeer goed op de hoogte was van alle interne processen van de verweerder, waar hij meer dan 30 jaar in dienst was en waar hij verschillende functies had bekleed – aanwijzingen die duiden op een grondige kennis van de werking van de entiteit waarvoor hij tot DPO was aangesteld, in combinatie met zijn adequate antwoorden en reacties aan de klager in deze zaak.

25. **Concluderend** en zoals vermeld in de punten 20-21, beslist de Geschillenkamer om de klacht te seponeren op grond van artikel 100, § 1, 1°, van de WOG om redenen van opportuniteit, op basis van de voorgaande elementen die voor elk van de door de klager aangevoerde grieven

aantonen dat de ingediende klacht geen grote maatschappelijke of persoonlijke impact heeft.

26. **In reactie op het verzoek van de klager om de verweerder een administratieve geldboete op te leggen**, wijst de **Geschillenkamer** erop dat zij niet verplicht is om de redenen uiteen te zetten waarom zij geen gebruik maakt van een van de andere van de in artikel 100, § 1, van de WOG genoemde sancties, zelfs wanneer een dergelijke sanctie door de klager of de verweerder wordt gevraagd. De Geschillenkamer is bijvoorbeeld dus niet verplicht om de redenen uiteen te zetten waarom zij geen administratieve geldboete oplegt, zoals de klager heeft gevraagd³. De motivering van de Geschillenkamer betreft de keuze van de sanctie die zij in deze zaak passend acht.

III. Publicatie van de beslissing

27. Gelet op het belang van transparantie met betrekking tot de besluitvorming van de Geschillenkamer, wordt deze beslissing gepubliceerd op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA).
28. De Geschillenkamer **kan het verzoek van de verweerder om deze beslissing niet te publiceren niet inwilligen**.
29. In overeenstemming met haar *beleid inzake de publicatie van de beslissingen*⁴, publiceert de Geschillenkamer elk van haar beslissingen **met het oog op administratieve transparantie**, wat vereist is zowel krachtens haar taken als toezichthoudende autoriteit op het gebied van gegevensbescherming (artikel 57.1.b) en d), gelezen in samenhang met artikel 51 van de AVG) als krachtens haar hoedanigheid van administratieve autoriteit die onderworpen is aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Het is in dit licht dat deze beslissing wordt gepubliceerd. Daarom vermeldt de Geschillenkamer haar beslissing met betrekking tot deze publicatie onder de titel "Publicatie" en niet de titel "Corrigerende maatregelen en sancties".
30. Deze publicatie heeft ook tot doel zichtbaarheid te geven aan het werk van de GBA (informatie- en bewustmakingsrol ten aanzien van bedrijven en burgers, met inbegrip van de pers), werk waarvoor de GBA publieke verantwoording moet afleggen (zowel aan beleidsmakers als aan het grote publiek). Het feit dat de GBA een onafhankelijke bestuursinstantie is, in combinatie met haar uitgebreide taken en bevoegdheden, rechtvaardigt dat zij openbare verantwoording moet afleggen over haar werk en dat zij aan

³ Wat meer bepaald de klager betreft, verwijst de Geschillenkamer in dit verband naar haar nota over de positie van de klager (pagina 4) <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/nota-inzake-de-positie-van-de-klager-in-de-procedure-bij-de-geschillenkamer.pdf>, naar het arrest van het Marktenhof van 8 mei 2024 (2023/AR/1519, punt 11): <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/arrest-van-8-mei-2024-van-het-marktenhof-ar-1519-beschikbaar-in-het-frans.pdf>, en naar het arrest van 26 september 2024 van het HvJ-EU in zaak C-768/21, punt 41.

⁴ <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/beleid-van-de-geschillenkamer-inzake-de-publicatie-van-de-beslissingen.pdf>.

eenieder een gemakkelijke en transparante toegang tot haar standpunten moet bieden. Tot slot is een van de taken van de Geschillenkamer ook het opbouwen van een coherente praktijk. Daartoe, en om het geïnteresseerde publiek in staat te stellen er kennis van te nemen, is het van essentieel belang dat zij haar beslissingen publiceert, met inbegrip van de onderhavige beslissing.

31. Zoals in het hierboven genoemde beleid wordt aangegeven, is, in tegenstelling tot de publicatie van de beslissing in het kader van een "sanctie", de kwestie van de identificatie van de partijen minder belangrijk bij de publicatie voor transparantiedoeleinden, zoals in dit geval. Het beoogde doel kan immers doorgaans worden bereikt zonder dat de partijen worden geïdentificeerd. De Geschillenkamer wijst er niettemin op dat publicatie van de identificatiegegevens van rechtspersonen soms gerechtvaardigd is in het algemeen belang, vanwege de positie van de verwerkingsverantwoordelijke in de samenleving of het belang van de beslissing voor het algemene publiek.
32. In deze zaak besluit de Geschillenkamer haar beslissing te publiceren, waarbij zowel de directe identificatiegegevens van de klager als die van de verweerder worden weggelaten, evenals, voor zover mogelijk, hun indirecte identificatiegegevens.

OM DEZE REDENEN,

beslist de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, na beraadslaging, om:

- op grond van artikel 100, § 1, 1°, van de WOG de klacht te seponeren.

Tegen deze beslissing kan op grond van artikel 108, § 1, van de WOG, beroep worden aangetekend bij het Marktenhof (hof van beroep van Brussel), binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving ervan, met de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA) als verweerder.

Een dergelijk beroep kan worden aangetekend door middel van een interlocutoir verzoekschrift dat de in artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek opgesomde inlichtingen moet bevatten⁵. Het interlocutoir verzoek moet worden ingediend bij de griffie van het Marktenhof overeenkomstig

⁵ Het verzoekschrift vermeldt op straffe van nietigheid:

- 1° de dag, de maand en het jaar;
- 2° de naam, de voornaam, de woonplaats van de verzoeker en, in voorkomend geval, zijn hoedanigheid en zijn rijksregisternummer of ondernemingsnummer;
- 3° de naam, de voornaam, de woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen;
- 4° het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering;
- 5° de rechter voor wie de vordering aanhangig wordt gemaakt;
- 6° de handtekening van de verzoeker of van zijn advocaat.

artikel 1034quinquies van het Ger.W.⁶, of via het e-Deposit informaticasysteem van Justitie (artikel 32ter van het Ger.W.).

(get.) Hielke HJMANS

Directeur van de Geschillenkamer

⁶ Het verzoekschrift met zijn bijlage wordt, in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn, bij aangetekende brief naar de griffier van het gerecht gestuurd of ter griffie neergelegd.